

исхожденіето на българското племе, ний тукъ ще забѣлѣжимъ съ собственыѣ думы на единъ ученъ изъ-задъ Атлантика ⁽⁴⁾: че « Когато Руссытъ са « считаютъ за Славены, ако и да има у тѣхъ много е- « лементы отъ Скандинавскый и Финскый корень, то- « газъ Българытъ иматъ много повече право да при- « надлѣжатъ и да са броѣтъ като неминуемъ членъ « на цѣлото славенство; защото и языкътъ, на който « днесъ са слави името Божіе по сичкыѣ православ- « ны черквы, е былъ говоримый языкъ на този на- « родъ, когото до вчера и самыѣ най-славенскы на- « роды сѣ мыслили за Татары!»

§ 2. Иѣщо еще за Славныѣ до покореніето имъ отъ Българытъ.

Колкото и да сѣ писали по-отнапредъ за Славеныѣ, които населявахъ прибрѣжныѣ земи на Дунава, но историческыѣ преданія за тѣхъ на-здраво започевать отъ V-й вѣкъ слѣдъ Христа. Туй са подтвърдѣва отъ сказаніята на Арменскыя Историкъ Моисей Хоренскый или Коренскый (*moise de Khoren*), който е знаялъ, че въ Тракия имало е петъ области, отъ които едната — по-голъма, дѣто живѣяли *седѣмъ славенскы племена*. И Теофанъ, Византійскый лѣтописецъ, свидѣтельствува за това, като казва: че Българытъ, които бѣхъ влѣзли въ Мизія (678), покори- хъ *седѣмъ славенскы племена*, като захванешъ отъ

⁽⁴⁾ Г-нъ А. Л. Лонгъ, Американецъ, който много добръ е познатъ съ исторіята и литературата на Българытъ, и може да са брой твърдѣ справедливо между първыѣ българскы литераторы. Отъ 1865 г. той е заглававалъ на чистъ българскый языкъ евангелско періодическо списаніе подъ име « Зорница ».